

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

De Sacramentis

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1650

Cap. 19. An in hoc Sacramento inueniantur omnia requisita ad essentiam conuersionis; An corpus Christi de nouo producat; An possit dari duplex causa totalis: Quomodo ibi permaneat, ac postea ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38948

C A P V T XIX.

*An in hoc Sacramento inuenian-
tur omnia requisita ad essen-
tiam conuersionis; An corpus
Christi de nouo producat; An
possit dari duplex causa
totalis: Quomodo ibi per-
maneant, ac postea desinat ibi
esse.*

254 **N**omen conuersio-
nis quo Ecclesia
vtitur in explicatione huius
Sacramenti, tanquam non in-
uentum a philosophis, sed po-
pulo commune, debet expli-
cari secundum communem
conceptum hominum. Hi au-
tem ad verificandum hoc no-
men requirunt primò, vt id

R 3 quod

quod dicitur cōuerti in aliud,
 desinat esse in se secundū
 illam denominationem, secū-
 dūm quā dicitur conuerti.
 Itā dici potest: *falces vertuntur*
in enses; at non æquē dici po-
 test, *ferrum vertitur in enses*.
 Secundò requirunt vt id in
 quod dicitur facta conuersio,
 accipiat aliquo modo esse de
 nouo secundū illam ratio-
 nem secundū quam dici-
 tur terminus conuersionis, vt
 patet in exemplo allato.

255 Hoc tamen est discrimen, quod terminus *ad quem*
 conuersionis potest non ac-
 quirere esse simpliciter de
 nouo, sed satis est si de nouo
 acquirat tale esse quod suffi-
 ceret ad habendum illud no-
 men etiam præciso quolibet
 esse

De Sacramen. Cap. XIX. 391
esse quod iam habebat antea.
Ex g. forma cibi dicitur con-
uerti in formam hominis, quā-
tumuis forma hominis antea
existeret etiam in esse formæ,
quia per eam mutationem
anima rationalis acquirit no-
uum esse informatiuum, quod
non habebat antea. At verò
terminus à quo conuersionis
debet omnino desinere secun-
dum illam denominationē se-
cundum quā dicitur conuerti. Et
ita forma hominis non dicitur
conuerti in formam ignis ex
g. quando aliqua pars corpo-
ris humani comburitur. Et ra-
tio disparitatis est, quia A. con-
uerti in B. importat, A. per ta-
lem mutationem redigi ad sta-
tum, vt ex vi illius simpliciter
possit dici, non est, quæ negatio

R. 4 n e.

negat simpliciter, & absolute id quod negat ex regula vulgari. At B. debet ex vi talis mutationis acquirere id quod sufficit ad hoc vt simpliciter dici possit *est*, ad quod verbum verificandum sufficit quilibet modus essendi in tali ratione. Ergo ad conuersionem requiritur, & sufficit, vt terminus à quo amittat omnem modum essendi in ea ratione, terminus verò ad quem acquirat aliquem modum essendi in ea ratione.

256 Hinc infertur, ad conuersionem panis in corpus Christi requiri vt omnino desinat esse substantia panis, & vt corpus Christi acquirat aliquem nouum modum essendi, per quem sufficienter dicetur esse in ratione corporis.

Hoc

Hoc autem acquirit corpus Christi dum replicatur in loco vbi antea non erat; id enim æquiualeat nouæ existentia, vt supra expositum est. Et hinc pariter est, consumptis speciebus Eucharisticis non conuer- ti corpus Christi in substan- tiam illam quæ superuenit.

257 Aliqui rursus requi- runt ad conuersionem vt ter- minus *ad quem* succedat ter- mino *à quò* in idem munus: id- que explicat in hoc Sacramen- to per hoc quod Christus ex potentia obedientiali conser- uet accidentia, quæ antea p- pendebant à substantia panis. Sed hæc potentia obedientia- lis, & simpliciter non debet admitti, vt supra ostendimus, & habet specialem difficulta-

R s tem

tem in ordine ad actionem
independētem à subiecto qua-
lis hæc efset. Et nunquam hu-
ius rei meminere Veteres ad
explicandam hanc conuersio-
nem; Ergò non putarunt eam
necessariam ad conceptum
conuersionis. Præterquam
quod, si fingamus, non dari
materiam primam, & rursus
mutari totam substantiam in
totam substantiam nullo acci-
dente remanente, vt hoc po-
stremum docent Thomistæ,
quis dicet per hoc tolli conce-
ptum conuersionis quamuis
nō daretur munus commune?

258 Eatenùs igitur ad cō-
uersionem requiritur peculia-
re aliquod munus commune,
quatenùs cōuersio affirmatur
sub nominibus importantibus

illud

illud munus: vt ex g. si dica tur
forma ligni conuerti in formā
ignis; Nam nomen *forma* di-
cit munus informandi mate-
riam. Cæterum ad conuersio-
nem vt sic sufficit illud munus
commune vniuersale, quod
est, *esse partem vniuersæ*, in
quod munus succedat vnum
ens ex vi definitionis alterius.
Diximus *ex vi &c.* Cum enim
conuerti in aliud sit nomen re-
latiuum, consequenter ex sua
notione dicit ordinem, & con-
nexionem, & non duos euen-
tus, quantum est ex se, dispa-
ratos.

259 Datur verò re ipsa
munus peculiare commune
vtrique termino conuersionis
Eucharisticæ, quia vnus suc-
cedit alteri in eo quod est, *esse*.

R. 6. *hec.*

hoc; Id verò munus est, alligari talibus accidentibus, & habere ius ad existendum donec illa accidentia existant. Hoc ius habebat forma panis; item materia panis, quæ simul etiã habebat aliud ius, vt retineret existentiam mutatis his accidentibus in alia. In primum ius succedit corpus Christi, nō in secundum. Imò probabile est, secundum ius non auferri à materia illa; quippe quæ vi miraculi perdit ex naturalibus minimum quod fieri potest, atque adeò perdit solam durationem temporaneam, non æternam, qualem perderet sine deficientibus quidem accidentibus panis, adeòque recedente corpore Christi, ipsa reproduceretur.

Quod

260 Quod confirmatur,
quia hoc modo melius expli-
catur quomodo possit fieri
vt omnes homines *resurgant*
cum corporibus suis, si scilicet
nil materiae semel create defi-
ciat in fine mundi. Et quidem
rationes quibus suadetur, non
posse sine speciali miraculo
ens corruptibile semel corru-
ptum reproduci, non ha-
bent locum in entibus in-
corruptibilibus; tales enim
rationes desumuntur vel ex
pulchritudine vniuersi exi-
gente varietatem, vel ex eò
quòd in serie causarum se-
cundarum idem ens semel
tantùm contineatur. Quæ ra-
tiones, vt patet, non applican-
tur illis entibus, quorum Na-
tura amat perpetuitatem, non
varie-

varie-

varietatem, & quæ non continentur in serie causarum secundarum, sed in sola potentia Dei.

261 Neque, si attentè legatur, recedit ab hac nostra sententia, quatenus admittimus in corruptione Specierum Sacramentalium productionem materiæ, S. Thomas tū in 4. dist. 12. quest. 1. art. 2. *questiuncula* 4. ubi duas opiniones proponit tanquam probabiles tum 3. p. quest. 77. art. 5. ubi cū in tertio argumento sibi obiecisset, non posse aliquam substantiam generari ex speciebus Sacramentalibus, quia illa accidentia deberent conuerti simul in alia accidentia, simul in substantiam, respondet. *Quantitas*

titas dimer sua panis, & vini
retinet naturam propriam,
& accipit miraculosè vim, &
proprietates substantiæ, & ideò
potest transire in utramq. idest
in substantiã, & dimensionem.
Putat ergo S. Thomas, illam,
quantitatem transire in aliam
substantiam, & non remane-
re; sicut remaneret si gereret in
novo composito ex speciebus
genito munus materiæ, vt
multi Thomistæ existimant
S. Doctorem existimasse. Quæ
porrò sententia nullo modo
videtur approbanda, tum
quia daretur perpetuum mi-
raculum in conseruatione
illius quantitatis extrà subie-
ctum, tum quia si in illam in-
troduceretur de nouo forma
panis, & vini, compositum
illud

illud non esset verus panis, aut
vinum, deficiente nimirum
aliqua parte intrinseca eiusmo-
di compositorum, hoc est, ma-
teria: scilicet partis intrinsecae
defectum in ordine ad effectus
formales Deus supplere non
potest, ac proinde inualidè
consecraretur: & idè dicimus
de forma aquæ in ordine ad
baptisimū, olei in ordine ad cō-
firmationem, & ad extremā
unctionem, quin, de & anima
rationali vnita illi quantitati
in ordine ad constituendum
verum hominem si quispiam
ex ea nutriretur. Quòd si con-
tendas, ad hæc omnia suffice-
re illam quātitatem per æqui-
valentiam; præterquamquod
hoc manifestè reuincitur quia
in causis intrinsecis non datur

æqui-

æquiualentia; utique, hoc admisso, in noua consecratione panis constituti ex forma panis & ex ea quantitate deberet definere ea quantitas, & non remanere; ut potè quæ in tua, sententia per omnia pertinebat ad constitutionem substantiæ panis, sicut pertinuisset materia.

262 Obijci potest, Christum in Eucharistia carere omni actione, ac propterea non habere ibi æquiualenter, sicut dicebamus, nouum esse in ordine ad operandum. Sed respondetur, ibi Christum agere per accidentia non intrinsicè sibi inhærentia, sed alligata, in ordine ad quæ gerit munus substantiæ per qualitatem sibi intrinsicam relatiuam ad

ad

ad promissionem Dei, sicut philosophati sumus de causalitate Sacramentorum in genere. Et per hoc tribuuntur Christo actiones, & passiones ipsarum specierum, exceptis illis prædicatis quæ parerent æquiuocationem, an tribuerentur Christo ratione sui.

263. Cæterùm non admittimus in Sacramento nouam productionem veram, & formalem Corporis Christi. Primò quia non est necessarium hoc nouum miraculum ad verificanda verba Christi: Ergò frustrà poneretur. Secundò quia hæc actio esset aliquo modo in posteriori natura ad suum effectum saltem in Cœna Dominica, vbi consecratio emanauit ab ipso Christo, atq.
adeò

adeò ea poneretur à Deo in talibus circumstantijs, in quibus appareret omninò inutilis, quod est contrà essentialiter medium in ordine ad existentiam termini.

264. Ex hac verò doctrina inferimus probabiliter, implicare duplicem causalitatem totalem physicam, & non intentionalem. Cùm enim Deus non possit velle aliqua disparatè, vt sæpissimè docet S. Thomas, & nos alibi ostēdimus, deberet velle illas duas actiones vel per duo decreta subordinata, vel per vnum decretum indiuisibiliter volens simultatem vtriusque actionis; Non priori modo; nam decretum A. quòd esset in posteriori signo

gno

gno, & supponeret visionem
 decreti B. vellet aliquid super-
 fluum, hoc est actionem pro-
 ductiuam termini, qui iam vi-
 deretur poni sufficienter sine
 illa, & qui proindè illa non
 indigeret. Sicuti si quis vellet
 sumere secundam medicinam
 quando videt se consequi to-
 tã sanitatem ex vi prioris me-
 dicinæ. Nec etiam posset id
 fieri posteriore modo; Nam
 pariter illud decretum vellet
 medium superfluum prout su-
 perfluum, hoc est vellet actio-
 nem A. poni pro eo tempore,
 pro quo detur actio B. in qui-
 bus circumstantijs actio A. ap-
 paret superflua.

265 Neque respondeas, a-
 ctionem non esse purum me-
 dium in ordine ad existẽtiam
 esse-

De Sacramen. Cap. XIX. 405
effectus, sed etiā esse amabilē
ad hoc vt effectus debeat exi-
stentiā tali causæ; Cōtrā enim
est, quia hoc ipsum non obti-
neretur; quandoquidem ef-
fectus ita esse accipiebat inde-
pendenter ab ea causa, vt equè
benè extirisset sine illa. In cau-
sis quidem intentionalibus est
diuersa ratio vt indicaui, nam
assensus, vel amor habet plus
perfectionis si dependeat à
pluribus motiuis adæquatis
veris, vel bonis. Quare illa
multiplicata dependentia est
amabilis in ratione finis par-
tialis.

266 Dices: duplex actio
physica non est superflua, vna
enim deficiente effectus per
alteram conseruabitur. Res-
pondetur id non valere. Vel
enim

406 *Liber Sextus*
enim vna deficiente, remanebit alia causa parata sicut est nunc, & porrò dabitur altera actio etiamsi prius non non præcessisset; Vel non remanebit ità parata, & actio illa etiamsi præcesserit non perseverabit. Ergò inutile est quòd præcesserit.

267 Denique non probatur nobis doctrina quorundam recentiorum existimantium produci de nouo Corpus Christi quatenus ex vi cōsecrationis acquirit qualitatem, perquam sit metaphysicè indestruibile durantibus speciebus. Nam contrà est, quia per hanc qualitatem non accipit immunitatem à destructione respectu primi instantis; Si quidem in eo intelligebatur

batur in Coena Christus tanquam consecrans existere pro signo priori. Quod verò spectat ad immunitatem respicientem tempora sequentia, ea nihil habet commune cum productione. Nec enim medicus dicitur producere infirmum ex eo quod illi det sanitatem per quam postea debeat superesse; Neque in fabulis dicebantur produci mortales illi, qui ex haustu nectaris acquirebant immortalitatem.

